

bør ændres, og den bør ændres jævnfør CD's forslag til en ny procedure.

Det, der er utrolig vigtigt, er, at der bliver ro omkring offeret, at offeret føler en tryghed og ligesom kan komme videre og få det hele lagt bag sig. Det er ikke rimeligt, at offeret skal sendes rundt i systemet. Det, der vil være rimeligt, er, at offeret er ét sted, og så må f.eks. politiet søge derhen for at foretage de nødvendige afhøringer, sådan at offeret ikke skal løbe fra den ene instans til den anden, men at man simpelt hen sikrer – og det er jeg enig med forslagsstillerne i – at offeret i første omgang kommer på hospitalet. Der i trygge omgivelser må andre instanser så komme til, frem for at det er offeret, der skal bevæge sig.

Jeg synes, det er positivt, at ministeren allerede nu har tilkendegivet, at der bliver taget initiativer på området, og det er jo specielt positivt, fordi det ser ud til, at trods de mange positive tilkendegivelser over for forslaget er man altså ikke klar til at trykke på de grønne knapper ved anden behandling. Det synes jeg er lidt ærgerligt, og jeg er meget enig med hr. Frank Aen, som siger, at hvis ikke der er vægtige argumenter imod et beslutningsforslag, så bør man støtte det, og så bør det køre videre både til udvalgsbehandlingen og også efterfølgende, og ministeren er så pålagt at skulle komme med et konkret forslag på området.

Men som sagt, vi i Fremskridtspartiet støtter i hvert fald forslaget, og vi ser meget frem til, at vi får ændret proceduren til det bedre.

#### **Tove Videbæk (KRF):**

Dette beslutningsforslag mener Kristeligt Folkeparti er meget sympatisk. Vi er enige i, at volds- og voldtægtsofre skal sikres adgang til lettilgængelig og kompetent undersøgelse og behandling.

Som det er nu, skal en voldtager eller voldsramt kvinde henvende sig på en politistation, hvor der optages rapport. Herefter kan der på politiets anmodning foretages en retslægelig undersøgelse, og der kan rekvireres en bistandsadvokat. Kvinden skal så transporteres fra ét sted til et andet for at blive undersøgt af en læge, tale med advokat osv. Mange kvinder undlader simpelt hen at anmelde voldtægt af frygt for, hvad de vil blive konfronteret med af forhør m.m. på politistationen.

Et udvalg nedsat af Justitsministeriet afgav betænkning i 1987, og heri indgik et forslag om, at der bør etableres en særlig modtagelse og

behandling af disse ofre, således at rutinerne ved undersøgelse og afhøring af offeret tilpasses hendes særlige situation.

Udvalgets anbefaling er ikke blevet fulgt, og Danmark er i dag det eneste nordiske land, hvor der ikke er etableret offentlige centre for voldtægtsofre. I Island, Norge, Sverige og Finland kan en kvinde efter voldtægt henvende sig til et sygehus, som herefter koordinerer det videre forløb.

Det lyder som noget, der ikke ville være besværligt at gennemføre i Danmark, nemlig at et offer altid kan henvende sig og blive undersøgt på det nærmeste centralsygehus, og at dette sygehus så koordinerer det videre forløb.

De centre, som forslagsstillerne ønsker etableret med tiden, og som skal indsamle data, erfaringer og viden til brug for forskning og for udvikling af uddannelse m.v., vedrørende disse vil vi foreslå, at man i deres videnssamling og forskning medtager ikke blot behandling og forebyggelse af følger efter vold, men også forskning i forebyggelse af vold mod kvinder i det hele taget. Samtidig mener vi også, at der bør kobles et oplysningsarbejde på om forebyggelse af vold mod kvinder og informationer om, hvad seksuel vold og anden vold gør ved kvinder, og hvilke konsekvenser den har for deres liv.

Kristeligt Folkeparti kan støtte det meste af det her forslag og vil gerne gå med i et konstruktivt samarbejde på dette område.

#### **Yvonne Herløv Andersen (CD):**

Jeg vil sige, at det er sjældent, at et beslutningsforslag bliver modtaget så varmt, og det vil jeg overordnet sige tak for først.

Det er rigtigt, som Kristeligt Folkeparti siger, at det var i 1983, at justitsministeren nedsatte et udvalg for at se på behandlingen af voldtægts- og voldssager for at få en styrkelse af den forurettedes stilling. Udvalget afgav så en betænkning i 1987, og der var jo så en anbefaling om at etablere centre efter norsk forbillede.

Man kunne jo fristes til at spørge sig selv: Hvorfor er disse centre så ikke blevet etableret? For vold som sådan i bred offentlig forstand har jo været genstand for debat, mens vold mod kvinder og seksuelle overgreb ikke på samme måde har kunnet skabe interesse.

En af forklaringerne kan måske være, at det bliver opfattet som et kvindepolitisk spørgsmål og derfor ikke har haft den samme brede interesse. Men det er jo nok ikke hele forklaringen